

Neviditelní hrdinové mezi námi

Když se řekne slovo hrdina, skoro bych se vsadila, že většinu lidí jako první napadne hasič, záchranář a policista. Ostatní si třeba vzpomenou na někoho, koho znají. A někomu se před očima může zjevit Iron Man. Ale pro mě bylo poněkud obtížnější přijít na to, kdo je hrdinou, natož neviditelným.

Chtěla bych začít tím, kdo podle mě není hrdina. Mám pocit, že v dnešní době si lidé mohou plést hrdinství se slušností. Třeba takové podržení dveří, zastání se druhého člověka, nebo se umět omluvit, by někdo mohl nazvat hrdinstvím. Jsou to přece hrdinové úplně obyčejných situací. S tím nesouhlasím. Tyto situace nejsou hrdinské, jde o slušnost. Je to něco, co by měl každý dělat automaticky. Rozhodně se dá argumentovat, že zastání se druhého je hrdinství. Já však namítám, že pokud je vám daný člověk blízký, tak byste za ním měli stát v každé situaci, to je alespoň můj pohled na věc. Jestliže je to někdo cizí, ano, tam už bych se na to dokázala dívat jako na hrdinský čin. Dle mého je však hrdina člověk, který bojuje za pravdu, zachraňuje životy a je ochotný nasadit ten vlastní za druhého člověka. Muži, o kterých si myslím, že byli neviditelnými hrdiny, jsou členové odboje slezských skautů v čele s Vladimírem Čermákem.

Vladimír Čermák byl vedoucím odboje slezských skautů, kteří bojovali proti nacismu za 2. světové války. Odboj spolupracoval s partyzány. Zásobovali je zbraněmi, jídlem, mapami a zdravotnickými potřebami. Čermákova skupina zaznačovala do map zaminované objekty a přerušovali u nich spoje. Rovněž pomáhali uprchlíkům dostat se přes Beskydy do zahraničí. Dne 4. 4. 1945 byla velká část členů odboje zatčena gestapem. Osm z nich, včetně Čermáka, bylo vyslýcháno a mučeno, aby udali ostatní. Nikdo z nich nepromluvil, čímž zachránili své přátele. Gestapo je za jejich věrnost 24. 4. 1945 na svátek sv. Jiří, patrona všech skautů, popravilo.

Skautů, kteří za války a později za vlády komunistické strany bojovali proti totalitě, je mnoho. Čermáka se sedmi dalšími zavražděnými skauty jsem si vybrala, protože na jejich počest byla vystavena mohyla Ivančena, ze které se stal pomník pro všechny padlé skauty. A všichni ti padlí skauti a také ti, kteří přežili, jsou podle mě neviditelní hrdinové. Mimo skautské kruhy nejspíš většina lidí vůbec neví, jak velkou roli hráli v období, kdy tady byl totalitní režim. Právě z toho důvodu je považuji za neviditelné hrdiny, stejně jako všechny, kteří se nevzdali a bojovali proti totalitě, riskovali životy, aby zachránili jiné. V časech nejtěžších totiž můžeme najít těchto neviditelných hrdinů nejvíce. Jen je člověk musí hledat.

Dnešní doba je pro mě v něčem zvláštní. Jak už jsem zmínila, zaměřujeme slušnost za hrdinství. A proč? Protože slušnost a laskavost jako by se vytrácela. Lidé myslí spíš na sebe než na ostatní. Nedaleko od nás zuří válečný konflikt a někteří jsou schopni nadávat uprchlíkům a posílat je zpátky na Ukrajinu. Určití politici staví své kampaně na tom, že se k napadnutému státu chtějí otočit zády. A mnozí občané této republiky je volí. Věřím, že náš národ má spoustu kvalit, nestydím se za to, že jsem Češka. Za co se ale stydím je, že jsme jako národ dopustili, že na postu předsedy poslanecké sněmovny je člověk, který zahazuje všechny hodnoty, za které neviditelní hrdinové během totalitních režimů bojovali.

Právě proto bych na závěr chtěla napsat myšlenku, která je pro mě velice důležitá. Nezapomínejme na události, jež se zdají býti minulostí, občas nám mohou být blíž, než jsme si schopni připustit. Nezahazujme hodnoty, za které lidé před námi tolik let usilovně bojovali. Snažme se stát hrdiny, třeba jen těmi neviditelnými a zůstaňme stát na straně pravdy, protože pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí.